

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

mm

Tvende

Nye Arier.

Den Første:

Mit Hierte slaaer og banker.

Den Anden:

O store Kierlighedens Speil.

Trykt i dette Aar.

Den Første:

Mit Hjerte slaaer og banker
Dg kan ei stille staae,
Mit Hjerte slaaer og banker
Dg kan ei stille staae,
I hvor jeg end omvanker, vanker, vanker,
vanker.
Da tænker jeg paa dig. ::

2.
Dine Dine ere klare,
De altid paa mig staaer, ::
Dine Godder ere snare, snare ic.
Naar vi i Dandsen gaaer. ::

3.
Dine Kinder ere røde,
Ja rød som ædle Guld, ::
Din Mund er Honning søde, søde ic.
Taler alt af Hjertens Grund. ::

4. Thi

4.
Thi mangen een fortryder,
At jeg vil elske dig. ::
De skal ei faae deres Wille, Wille ic.
Troe mig kuns sikkerlig. ::

5.
Thi mangen een vel synes,
At jeg er ei din Litig, ::
Fordi jeg har ei Penge, Penge ic.
Eller Guld at leg i Skrin. ::

6.
Hvad skiotter jeg om Penge
Eller og det røde Guld? ::
Jeg tragter efter Ere, Ere ic.
Det bedre er end Guld. ::

7.
Gaaer du ud af mit Die,
Dog aldrig af mit Sind, ::
Gaaer du ud af mit Hjerte, Hjerte ic.
Saa kommer du aldrig ind. ::

8.
Gotaar min lille Duffe,
Gotaar med dette Glas! ::
Drik saa min søde Smukke, Smukke ic.
Saa bliv du vel til Pas. ::

9.
Gotaar min hjertens Kiærest,
Gotaar med dette Kruus! ::
Drik saa udi din Smerte, Smerte ic.
Saa faaer du dig en Kuns. ::

Den

Den Anden:

Mel. I Dag, i Dag jeg skrive maae ic.

1.
D store Kierlighedens Spell,
Som lignes kan saa rar,
Blant alle Dyder lignet er,
Den største aabenbar.
Om den end er af Hylerte,
Som ofte er ei derfra frie,
Saa vil, saa vil jeg kalde den:
En troe forbunden Ven.

2.
Men Kierligheden er en Ven,
Som ofte fore kan
Udi saa stor Uroelighed,
Alt baade Qvind' og Mand;
Naar samme skeer af Hjertens Grund,
Det har Gud tier i samme Stund,
Dg vil, og vil velsigne de,
Som ærlig sig betee.

3
Nu er der ogsaa mange til,
Som synes meget rar,
Med Munden uden Falck og Svig,
Mens Hjertet er der fra,
Naar de til andre kommer hen,
De holder dem for beste Ven,
Saa at, saa at jeg skammer mig
At tale ret om sig.

4. Jeg

4.
Jeg har dog havt blant Roserne,
Udi den Rosens Lund,
En dellig Pige, mener jeg,
Det kan vel hver forstaae,
Hun var blant Roserne saa skion,
Blant Pigerne min største Ven,
At jeg, at jeg foruden den,
Ei havde saadan Ven.

5.
Den Rose havde jeg vist tier,
Den var til min Behag,
Dg udi Tanker, Hu og Sind,
Hos mig hver Nat og Dag.
Jeg tænkte ikke andet paa,
End jeg hos hende kunde gaae,
For at, for at beskue den,
Af mig hol'ft elskend Ven.

6
Min' Pine var jo ganske dum,
At jeg et Svig kund' see,
Dg gif saa got som i en Slum;
Men det et meer skal see,
At jeg mit Haab skal sætte hen
Til saadan ubeständig Ven,
Men for, men for betænke mig,
For at undgaae sig Svig.

7. Jeg

7.
Jeg havde aldrig tænkt paa det,
Som er forbunden klar,
Hvor vel der mange Benner er,
Som mig fortolket har,
Men jeg det aldrig har vilde troe,
For jeg det selv med Dine saae.
Jeg saa, jeg saa et holdte Snak
Med de falskagtig Pak.

8.
Den gamle Orn flyver langt
Dg med sin Ege gaaer;
Paa vilden Heede findes han,
Dg andre sig betroer,
At være ret udaf dens Art,
Som findes i den vilde Krat,
Dg der, og der med Glid beseer
Den Lyst som der da skeer.

9.
Jeg vil dog ikke skrive det,
Som jeg dog kunde her,
Alt om den falske Rierlighed;
Som været har, især
Mod mig, det ret beviset er,
Det skriver jeg her for enhver,
Det har, det har fortrydet mig
Ret vist heel hiertelig.

10.
Jeg vil mig ikke quæle meer
Med saadan Tanker nu,
Thi der kan dog vel findes de
Som er et saa, som du,
Beblandet med den gamle Art,
Med Falskhed, Svig og Rævesfart,
Som du, som du med hine har,
Beviset her saa klar.

11.
Den Ræv han lurer Dag og Nat
Om han kan finde Rov,
Dg siden lever af den Skat,
Naar han i stille Roe
Kan sidde tryk med stor Platsseer,
Foruden nogen Farlighed,
Saa har, saa har han vunden Sag,
Dg det i fuld god Mag.

12.
Den Gaas hun la'r sig narre tit,
Bed Rævens falske Svink,
Han taler med hend' snildelig,
Dg giver hende Rink
Alt med den snilde Rævesbands,
Lil hun med hannem gaaer i Dands,
Saa er, saa er hun fangen got,
Det viser Dine blot.

13.

Lad begge nu henvandre saa
 Som de selv lystet sig,
 Jeg meer ei vil der gruble paa,
 Dg ei beængste mig,
 Men meget mere være glad,
 At jeg deraf er heel uskad,
 Dg kan, og kan nu, naar jeg vil,
 En anden helde til.

14.

Jeg Gud dog først vil bede om;
 At han bevarer mig
 At komme i med saadan Skum,
 Thi det er jammerlig,
 Men naar han mig ledsager hen
 Til en ret troe bestandig Ven,
 Saa kan, saa kan jo Kierlighed
 Heel smuk da triumpher.

15.

Naar det paa Jorden bindes fast
 Af Herrens Tienere,
 Dg lever saa foruden Last,
 Saa kan ved Guds Hielp stee,
 At vi en anden gang kan staae
 Med Bryllups hvide Klæder paa,
 Alt for, alt for hans Lammets Blod,
 At nyde evig Rod!